

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Obdo/29/2024
Identifikačné číslo spisu:	5617207226
Dátum vydania rozhodnutia:	30.09.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Erika Čanádyová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:5617207226.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Čanádyovej a členiek senátu JUDr. Jany Hullovej a JUDr. Miroslavy Janečkovej, v spore žalobkyne Slovenská konsolidačná, a.s., Cintorínska 21, Bratislava, IČO: 35 776 005, proti žalovanej ST. NICOLAUS a.s., 1. mája 113, Liptovský Mikuláš, IČO: 31 563 066, zastúpenej spoločnosťou G. Lehnert, s.r.o., Rajská 7, Bratislava, IČO: 31 347 762, o zaplatenie 6 023 286,35 eura s príslušenstvom, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 18. mája 2022, č. k. 13Cob/173/2021-607 v časti III. a IV. výroku, takto

rozhodol:

- I. Návrh žalovanej na prerušenie dovolacieho konania **z a m i e t a** .
- II. Dovolanie žalovanej **o d m i e t a** .
- III. Žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania **n e p r i z n á v a** .

Odôvodnenie

1. Okresný súd Liptovský Mikuláš (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“) čiastočným rozsudkom zo 7. októbra 2020, č. k. 20Cb/40/2017-444 zamietol návrh na zastavenie konania (výrok I.), zamietol návrh na prerušenie konania (výrok II.), žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni 615 316,53 eura s príslušenstvom (výrok III.) a rozhodol, že o trovách konania súd rozhodne v rozsudku, ktorým rozhodne o celom uplatnenom nároku (výrok IV.).

2. Následne súd prvej inštancie vydal k vyššie uvedenému čiastočnému rozsudku opravné uznesenie z 22. júla 2021, č. k. 20Cb/40/2017-575 a opravné uznesenie z 27. septembra 2021, č. k. 20Cb/40/2017-588, prostredníctvom ktorých bolo opravené záhlavie čiastočného rozsudku v časti označenia sídla právneho zástupcu žalovanej.

3. Súd prvej inštancie v odôvodnení čiastočného rozsudku uviedol, že predmetom rozhodovania bola iba časť nároku na zaplatenie 615 316,53 eura s príslušenstvom s tým, že konanie je v časti o zaplatenie 5 407 696,82 eura s príslušenstvom prerušené do právoplatného skončenia konania vedeného na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 13Cb/1/2016. Po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že nárok, o

ktorom rozhodol čiastočným rozsudkom, je dôvodný. V otázke, či možno čiastočne rozhodovať o nároku vo výške 615 316,53 eura s príslušenstvom, bol viazaný právnym názorom súdu vyššej inštancie uvedeným v uznesení Krajského súdu v Žiline zo 14. mája 2019, č. k. 13Cob/199/2018-312, ktorým bolo rozhodnuté o odvolaní proti uzneseniu o prerušení (celého) konania do právoplatného skončenia konania vedeného na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 13Cb/1/2016. Podľa názoru krajského súdu, trovy konania, ktorých vydania titulom bezdôvodného obohatenia sa žalobkyňa domáhala voči žalovanej v časti o zaplatenie 615 316,53 eura s príslušenstvom, sú nárokom, ktorý má základ v procesnom práve. O hmotnoprávnom nároku možno hovoriť až na základe právoplatného rozhodnutia o priznaní náhrady trov konania, ktoré má v tomto smere konštitutívnu povahu. Zároveň, vzhľadom na situáciu, ktorá nastala v spore medzi stranami sporu, keď na Krajskom súde v Bratislave znovu prebiehalo konanie čo do trov, náhrada trov konania zaplatená na základe právoplatného súdneho rozhodnutia, ktoré bolo neskôr zrušené, nie je v zmysle ustálenej judikatúry súčasťou trov súdneho konania pokračujúceho po tomto zrušení. Preto podľa názoru krajského súdu za uvedeného stavu na konanie o žalobkyňou uplatnenom nároku v časti o zaplatenie 615 316,53 eura (uhradené trovy konania) nemá vplyv konanie prebiehajúce na Krajskom súde v Bratislave vo veci vedenej pod sp. zn. 13Cb/1/2016.

4. V nadväznosti na procesnú obranu žalovanej, že sú tu okolnosti zakladajúce dôvody pre zastavenie a prerušenie konania, ktoré bránia rozhodnutiu vo veci samej (čiastočným rozsudkom), nakoľko súd bol podľa nej povinný konanie zastaviť, pretože v časti o zaplatenie 5 407 696,82 eura s príslušenstvom konanie prerušil de facto na základe zhodného návrhu strán sporu, t. j. podľa § 163 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“), a podľa § 163 ods. 2 CSP žiadna zo strán sporu nepodala do šiestich mesiacov od právoplatnosti uznesenia o prerušení konania návrh na pokračovanie v konaní, súd prvej inštancie uviedol, že s takouto argumentáciou sa nestotožnil, a preto návrh žalovanej na zastavenie konania zamietol. Konanie bolo v časti o zaplatenie 5 407 696,82 eura prerušené uznesením z 10. júla 2018, pričom súd na predbežnom prejednaní sporu dňa 28. marca 2018 vyhlásil uznesenie, že pojednávanie zatiaľ neurčuje za účelom zváženia ďalšieho procesného postupu, a následne rozhodol o prerušení celého konania. Odhliadnuc od toho, že strany sporu sa s prerušením konania stotožnili čo do zaplatenia istiny 5 407 696,82 eura s príslušenstvom, súd prvej inštancie rozhodol o prerušení celého konania, a bol by tak rozhodol aj bez toho, aby strany k tomu zaujali akékoľvek stanovisko. Súd prvej inštancie neprerušil konanie na základe iniciatívy strán sporu, ale fakultatívne z dôvodu hospodárnosti konania, pretože na inom súde prebiehalo súdne konanie, v ktorom sa riešila otázka, ktorá mohla mať význam pre jeho rozhodnutie. Aj za situácie, že by strany sporu navrhli prerušenie konania a súd by konanie prerušil výlučne na základe ich zhodného návrhu, výklad ustanovenia § 163 ods. 2 CSP, aký uviedla žalovaná, neobstoí, nakoľko strany sporu sa zhodli na prerušení konania v uvedenej časti s takým obsahom, že bude konanie prerušené až do právoplatného skončenia konania vedeného na Krajskom súde v Bratislave, preto je právne nelogické požadovať podanie návrhu na pokračovanie v konaní po uplynutí šiestich mesiacov od právoplatnosti uznesenia o prerušení konania. Súd prvej inštancie tiež poukázal na to, že je nereálne riadne pokračovať v konaní, pokiaľ by takýto návrh bol aj podaný, keď dôvod pre ktorý bolo konanie prerušené, stále trvá.

5. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že pokiaľ žalovaná navrhovala opätovne prerušiť konanie aj čo do zaplatenia sumy 615 316,53 eura s príslušenstvom, tento návrh prezentovala až na pojednávaní dňa 7. októbra 2020, a to spôsobom vzbudzujúcim pochybnosti o riadnom návrhu, keď uviedla, že navrhne prerušenie konania, pretože sa zmenila situácia ohľadom žalovaného nároku pred Krajským súdom v Bratislave v súvislosti so zmenou žaloby prednesenou tam žalujúcou stranou, uskutočnenou na konci roka 2019. Predmetom konania pred Krajským súdom v Bratislave bol nárok určovací, čo podľa názoru žalovanej menilo náhľad na základ nároku v prípade trov konania, keď podľa žalovanej išlo na základe zmeny žaloby o hmotnoprávne príslušenstvo základnej pohľadávky, o ktorej sa pred Krajským súdom v Bratislave rozhodovalo. Súd prvej inštancie uviedol, že žalovaná ďalej konkrétny návrh na prerušenie konania nepredniesla, nešpecifikovala dôvody, ktoré by mal súd vziať do úvahy a zvážiť prerušenie konania aj pokiaľ ide o nárok na náhradu trov konania vo výške 615 316,53 eura. Súd prvej inštancie návrh na prerušenie konania zamietol len z opatrnosti, keďže tento návrh nebol prednesený riadne.

6. Ohľadne nároku na zaplatenie 615 316,53 eura súd prvej inštancie uviedol, že medzi stranami nebolo sporné, že žalobkyňa zaplatila žalovanej dňa 27. júna 2011 sumu 579 314,67 eura a sumu 22 501 eura a dňa 11. júna 2013 sumu 13 500,86 eura, pričom sumu 579 314,67 eura a sumu 22 501 eur uhradila na základe rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 11. marca 2010, č. k. 49Cb/59/2000-606, v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. mája 2011, č. k. 1Obo/107/2010-702 ako trovy prvoinštančného konania (579 314,67 eura) a ako trovy odvolacieho konania (22 501 eur). Na základe rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. marca 2013 vo veci 1MOboV/3/2012 uhradila žalobkyňa žalovanej sumu 13 500,86 eura ako trovy dovolacieho konania. Žalobkyňa si podanou žalobou uplatnila nárok na vrátenie uhradených trov konania titulom bezdôvodného obohatenia, nakoľko právny dôvod, na základe ktorého vyplatila uvedené sumy, odpadol, pretože rozsudky prvoinštančného a odvolacieho súdu boli neskor zrušené (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 11. júna 2015, č. k. II. ÚS 777/2014-67 a následne uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. mája 2016, č. k. 1MOboV 3/2015).

7. Súd prvej inštancie skonštatoval, že platba na základe rozhodnutia súdu, ktoré bolo následne zrušené, je bezdôvodným obohatením získaným plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, pričom u žalobkyne došlo na základe právneho titulu, ktorý neskor odpadol, k zmenšeniu jej majetku. V prípade zrušenia rozhodnutí súdu, na základe ktorých boli platené trovy konania druhej strane, je strana sporu povinná na požiadanie vrátiť plnenie. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci 3Cdo/124/2002 a Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci IV. ÚS 554/2012.

8. K vznesenej námietke premĺčania súd prvej inštancie uviedol, že bolo predovšetkým potrebné posúdiť, k akému okamihu sa žalovanou prijatá náhrada trov konania stala bezdôvodným obohatením a kedy možno označiť začiatok plynutia premĺčacej lehoty. Uviedol, že vzťah z bezdôvodného obohatenia sa v posudzovanom prípade spravuje komplexne Občianskym zákonníkom (ďalej aj „OZ“), aj pokiaľ ide o dĺžku premĺčacej lehoty. Prisvedčil argumentácii žalovanej, že je potrebné dôsledne odlišiť, či situácia, z ktorej vzniklo bezdôvodné obohatenie, má pôvod v obchodnoprávnom vzťahu podľa § 261 ods. 1 Obchodného zákonníka, alebo nie, a to aj napriek tomu, že oba subjekty právneho vzťahu sú podnikateľmi. V posudzovanom prípade medzi stranami sporu nebol vzťah súvisiaci s podnikaním, a preto je potrebné na otázky premĺčania aplikovať úpravu v OZ.

9. Súd prvej inštancie skonštatoval, že žalobkyňa poskytla žalovanej plnenie dňa 27. júna 2011 a dňa 11. júna 2013 a žalobkyňa podala žalobu dňa 15. novembra 2017. Ďalej skonštatoval, že v posudzovanom prípade nie je dôležité, kedy boli plnenia poskytnuté žalovanej, ale okamih, kedy k bezdôvodnému obohateniu došlo. Rozhodnutie súdu o trovách konania je rozhodnutie procesného charakteru. Do momentu rozhodnutia vo veci samej nárok ako taký neexistuje. V prípade trov konania teda ide o rozhodnutie, ktoré má konštitutívny účinok, až rozhodnutím vzniká nárok na náhradu trov konania. Pokiaľ dôjde k jeho zrušeniu (z akýchkoľvek dôvodov), dochádza k bezdôvodnému obohateniu zo strany toho, voči komu bolo plnené. Nie je preto právne ani logicky možné, aby v jednom okamihu rozhodnutie o trovách konania ukladalo určitému subjektu povinnosť plniť druhému subjektu, a zároveň v tom istom okamihu toto rozhodnutie zakladalo právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, ako argumentovala žalovaná. V danom prípade v zmysle rozhodnutia R 11/1977, sp. zn. 1CZ 53/75, objektívna trojročná premĺčacia doba na uplatnenie práva žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia začala plynúť od 26. mája 2016, a subjektívna dvojročná premĺčacia doba od okamihu, kedy sa žalobkyňa o zrušovanom rozhodnutí dozvedela, čo je nepochybne neskorší dátum než ten, kedy začala plynúť objektívna premĺčacia doba. Žaloba bola teda podaná včas, v objektívnej aj subjektívnej premĺčacej dobe, a preto súd prvej inštancie námietku premĺčania vznesenú žalovanou vyhodnotil ako nedôvodnú.

10. Na základe uvedeného súd prvej inštancie konštatujúc preukázanie dôvodnosti uplatneného nároku žalobkyne na vrátenie bezdôvodného obohatenia žalobe v časti o zaplatenie 615 316,53 eura vyhovel. Žalobkyňa si uplatnila právo na zaplatenie príslušenstva pohľadávky. Súd žalovanú zaviazal aj na úhradu úrokov z omeškania. Žalobkyňa vyzvala žalovanú na vydanie bezdôvodného obohatenia výzvou z 11. júla 2016, ktorú žalovaná prevzala dňa 13. júla 2016. Žalobkyňa vo výzve určila 8 dňovú lehotu na zaplatenie od doručenia výzvy, pričom žalovaná v uvedenej lehote (od 14. júla 2016 do 21. júla 2016)

svoj dlh nespĺnila, a preto sa nasledujúcim dnom (22. júla 2016) dostala do omeškania. Súď prvej inšťancie preto priznal žalobkyni aj úrok z omeškania v súlade s ustanovením § 369 ods. 1, ods. 2 Obchodného zákonníka, ako aj ustanovením § 1 ods. 1, 2, 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 21/2013 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Obchodného zákonníka, t. j. 8 % ročne zo sumy 615 316,53 eura od 22. júla 2016 do zaplatenia.

11. O trovách konania súd prvej inšťancie rozhodol podľa § 262 ods. 3 CSP tak, že o nich rozhodne v rozsudku, ktorým rozhodne o celom uplatnenom nároku.

12. Na odvolanie žalovanej odvolací súd rozsudkom z 18. mája 2022, č. k. 13Cob/173/2021-607 rozhodol tak, že odvolanie proti čiastočnému rozsudku súdu prvej inšťancie v spojení s opravnými uzneseniami vo výrokoch I. a II. odmietol a vo výrokoch III. a IV. podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Zároveň podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 3 CSP rozhodol, že o trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvej inšťancie v rozsudku, ktorým rozhodne o celom uplatnenom nároku.

13. Odvolací súd k odvolaniu žalovanej proti výrokom III. a IV. čiastočného rozsudku súdu prvej inšťancie uviedol, že až v odvolaní žalovanou použitá obrana, ktorá nebola uplatnená v konaní pred súdom prvej inšťancie (nebol namietaný úrok z omeškania, jeho výška), nemohla byť vzatá do úvahy z dôvodu sudcovskej, zákonnej koncentrácie konania, pokiaľ nebol žalovanou preukázaný žiaden z taxatívnych dôvodov podľa ustanovenia § 366 písm. a) až d) CSP.

14. Ďalej odvolací súd uviedol, že rovnako žalovaná až v odvolaní namietala, že pre premlčanie nároku žalobkyne je potrebné deliť trovy konania na dovolacie, odvolacie, prvoinštančné, pričom túto obranu v rámci námietky premlčania pred súdom prvej inšťancie neuplatnila, a preto odvolací súd za aplikácie sudcovskej, ako aj zákonnej koncentrácie konania na takúto obranu žalovanej uplatnenú až v odvolaní v spojení aj s ustanovením § 366 CSP.

15. K odvolaciemu dôvodu nepreskúmateľnosti a nedostatočnosti odôvodnenia čiastočného rozsudku odvolací súd skonštatoval, že jeho odôvodnenie viažuce sa k výroku III. v spojení s výrokom IV. je rozsudkom, ktorý má náležitosti v zmysle ust. § 220 ods. 2 CSP. K vecnej správnosti výroku III. čiastočného rozsudku súdu prvej inšťancie odvolací súd poukázal na charakter tohto nároku s tým, že ide o uhradené trovy konania, ktoré si žalobkyňa uplatnila titulom vydania bezdôvodného obohatenia v dôsledku zrušenia súdnych rozhodnutí, na základe ktorých túto sumu zaplatila.

16. Ďalej odvolací súd uviedol, že náklady spojené s uplatnením pohľadávky v zmysle ustanovenia § 121 ods. 3 OZ sú ako hmotnoprávny nárok odlišné od trov súdneho konania. Trovy konania, o ktorých rozhodli súdy v súdnych rozhodnutiach, sú procesným nárokom, ktorý nie je možné stotožňovať s hmotnoprávnym nárokom, ktorý vzniká až na základe právoplatného rozhodnutia súdu, ktoré má v tomto smere konštitutívnu povahu, tak, ako sa domáhala žalovaná v podanom odvolaní. Iné prebiehajúce konanie pred Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 13Cob/1/2016, ktoré je výsledkom zrušených predchádzajúcich súdnych rozhodnutí, je bez vplyvu na konanie o nároku žalobkyne na zaplatenie 615 316,53 eura s príslušenstvom, pretože v tomto inom konaní sa nanovo rozhodne o trovách súdneho konania súvisiacich s týmto konaním. V tejto súvislosti odvolací súd poukázal aj na svoje uznesenie zo 14. mája 2019, č. k. 13Cob/199/2018-312 v spojení s uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 6. februára 2020, č. k. II. ÚS 51/2020-14.

17. Odvolací súd mal za to, že procesnoprávny stav zrušenia súdnych rozhodnutí, ktorými boli priznané trovy súdneho konania, ktoré žalobkyňa žalovanej zaplatila, je stavom bezdôvodného obohatenia, ktoré vzniklo zo situácie zrušených súdnych rozhodnutí, ktorá nemá priamy súvis s podnikaním, a preto bolo namieste pri žalobkyňou zaplatených trovách súdneho konania použiť aplikáciu OZ ako hmotného práva.

18. Na základe uvedených skutočností odvolací súd uzavrel, že súd prvej inšťancie správne dospel k záveru, že žalobkyňa má nárok na vrátenie uhradených trov konania titulom bezdôvodného obohatenia, pričom správne aplikoval ustanovenie § 451 ods. 2 OZ.

19. Žalovanou v odvolaní opätovne poukazované premlčanie súd prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu vecne správnym spôsobom vyhodnotil aplikáciou ustanovenia § 107 ods. 1, 2 OZ. Odvolací súd k aplikácii tohto ustanovenia dodal, že trojročná objektívna premlčacia doba začala plynúť od právoplatnosti zrušovacieho rozhodnutia a dvojročná subjektívna premlčacia doba od doručenia tohto zrušovacieho rozhodnutia žalobkyni.

20. Ďalej odvolací súd uviedol, že pokiaľ žalovaná až v odvolacom konaní pri obrane premlčania delil plynutie premlčacej doby jednotlivo pre trovy dovolacieho, odvolacieho a prvoinštančného konania, a tým bolo vyhodnotené, že išlo o novotu v rámci odvolacieho konania, ani v tomto smere odvolacia námietka nebola opodstatnená. Zrušením rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“) ako súdu dovolacieho Ústavným súdom Slovenskej republiky (ďalej aj „ÚS SR“) nemohlo dôjsť k premlčaniu dovolacích trov pri trojročnej objektívnej premlčacej dobe a dvojročnej subjektívnej premlčacej dobe, pokiaľ k doručeniu predmetného nálezu ÚS SR žalobkyni došlo dňa 18. novembra 2015 a k doručeniu žaloby na súd dňa 15. novembra 2017, pričom dátum doručenia nálezu ÚS SR nebol žalovanou v konaní pred súdom prvej inštancie rozporovaný.

21. Odvolací súd ďalej k prihliadnutiu na sudcovskú, ako aj zákonnú koncentráciu konania poukázal na obsah poučenia z čl. 80 spisu v spojení s uznesením súdu prvej inštancie z 23. novembra 2017, ktorým bola žalovaná vyzvaná na vyjadrenie sa k žalobe a pripojenie listín a dôkazov, ktorých sa dovoláva. S ohľadom na dátumy doručenia zrušujúcich rozhodnutí a podania žaloby na súd prvej inštancie odvolací súd skonštatoval, že nárok žalobkyne nebol premlčaný. Naviac uviedol, že právoplatnosť zrušovaných rozhodnutí, od ktorých plynie trojročná objektívna premlčacia doba, zákonite nemôže predchádzať uvedeným dátumom ich doručenia žalobkyni. Ak aj súd prvej inštancie pri námietke premlčania vznesenej žalovanou vychádzal zo skoršieho dátumu (26. mája 2016), tak ani od tohto dátumu nedošlo k uplynutiu trojročnej objektívnej premlčacej doby, ani dvojročnej subjektívnej premlčacej doby do podania žaloby na súd prvej inštancie.

22. K námietke žalovanej ohľadne jej argumentácie prednesenej na pojednávaní konanom dňa 7. októbra 2020, ktorú zopakovala aj v odvolaní, týkajúcej sa neoprávneného zásahu do jej práva na spravodlivý súdny proces a do práva na ochranu majetku, odvolací súd uviedol, že nemá mandát k tomu, aby posudzoval konanie pred ÚS SR a pred NS SR. Žalovaná apelovala na priamu aplikáciu Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej iba „ESLP“) na rozhodnutia ÚS SR a NS SR, t.j. na konanie, ktoré predchádzalo konaniu následne vedenému pred iným súdom, a to Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 13Cb/1/2016. Odvolací súd skonštatoval, že uvedená právna argumentácia žalovanej sa vzťahuje na iné konanie, pretože Krajský súd v Bratislave koná z dôvodu, že na základe nálezu ÚS SR a uznesenia NS SR boli zrušené pôvodné rozsudky NS SR ako súdu odvolacieho a Krajského súdu v Bratislave ako súdu prvej inštancie. Odvolací súd v danej veci nezistil porušenie práva žalovanej na spravodlivý súdny proces, ani to, že by ESLP vydal rozhodnutie, ktoré by riešilo právnu otázku rovnakú alebo obdobnú, ako bola posudzovaná súdom prvej inštancie a vo vyvolanom odvolacom konaní odvolacím súdom, preto ani v tomto smere odvolací dôvod žalovanej nebol relevantný.

23. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala včas dovolanie žalovaná (ďalej aj „dovolatelka“) a žiadala, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“ alebo „najvyšší súd“) rozsudok odvolacieho súdu v časti výroku, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch III. a IV., ako aj rozsudok súdu prvej inštancie v časti výrokov III. a IV. zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Zároveň podala návrh na prerušenie dovolacieho konania v zmysle § 445 ods. 1 CSP. Prípustnosť dovolania vyvodzovala z ustanovení § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

24. K dovolaniu bolo súdu doručené vyjadrenie žalobkyne, v ktorom žiadala dovolanie podľa § 447 CSP odmietnuť, resp. podľa § 448 CSP ako nedôvodné zamietnuť.

25. Dovolací súd po zistení, že dovolanie bolo podané včas, na to oprávnenou osobou, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpenou v súlade s ust. § 429 ods. 1

CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP a contrario) najskôr skúmal, či je dovolanie prípustné.

26. Dovolateľka v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP namietala, že súd prvej inštancie nezdôvodnil na základe čoho, akej právnej kvalifikácie, priznal úroky z omeškania z istiny sporného nároku vo výške 8% ročne, a odvolací súd následne nesprávne posúdil jej hmotnoprávnu argumentáciu, že nemôže ísť (ak by bol nárok žalobkyne čo do istiny daný) o obchodnoprávne, ale jedine o občianskoprávne úroky z omeškania, ako v odvolacom konaní neprípustnú novotu, čím zmaril uplatnenie procesného práva žalovanej (odvolateľky, dovolateľky) na uplatnenie uvedenej námietky, nakoľko sa ňou vôbec nezaoberal, a to napriek vyslovenému vlastnému právnomu názoru, že žalobkyňou uplatnený nárok je občianskoprávnej povahy (bod 50. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu), čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v dôsledku neprípustného uplatnenia zásady formálnej pravdy (bod 3.a) dovolania na č. l. 686, 687 spisu). Ďalej dovolateľka namietala, že odvolací súd neprejednal odvolanie voči výroku II. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bol zamietnutý návrh na prerušenie konania, a nevysporiadal sa s jej argumentáciou o zdanlivom konflikte konštitutívneho a deklaratórneho pojatia nároku na náhradu trov ako príslušenstva pohľadávky, pričom týmito vadami bol zaťažovaný výrok III. a v nadväznosti naň aj závislý výrok IV. rozsudku odvolacieho súdu. (bod 3.b) dovolania na č. l. 687 spisu).

27. Ďalej dovolateľka v bode 3.c dovolania (č. l. 687 spisu) spochybnila dostatočnosť odôvodnení rozhodnutí konajúcich súdov vo vzťahu k jej argumentom týkajúcim sa judikatúry a rozhodovacej činnosti ESĽP. Tvrdila, že súdy sa nevysporiadali s jej argumentáciou, ktorou sa v konaní dovoľavala priamej aplikácie Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd zverejneného v Zbierke zákonov oznámením Federálneho ministerstva zahraničných vecí č. 209/1992 Zb. v znení neskorších predpisov (ďalej len „Dohovor“), spočívajúcou v neposkytnutí právnej ochrany akýmkoľvek žalobným nárokom uplatneným žalobcom v súdnom konaní, keďže ich priznanie by bolo len prehĺbením, či pokračovaním porušení základných práv žalovanej, ku ktorému došlo, resp. ktoré začalo vydaním kasačných rozhodnutí dovolacieho a ústavného súdu v rokoch 2015 a 2016, ktoré špecifikovala v dovolaní.

28. V bode 4.b a 4.c (č. l. 688 spisu) dovolania namietala nesprávne právne posúdenie nároku na úhradu nákladov za vymáhanie pohľadávky a premĺčania pohľadávky. Poukázala na § 121 ods. 3 OZ v polemike ohľadne posúdenia konštitutívneho a deklaratórneho právneho charakteru rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania, a v nadväznosti na toto posúdenie na nemožnosť premĺčania priznaného nároku, čím je podľa nej zaťažovaný výrok III., aj závislý výrok IV. rozhodnutia odvolacieho súdu.

29. V bodoch 5. a 7. dovolania podala dovolateľka návrh podľa § 445 ods. 1 CSP, v súlade s Protokolom 16 Dohovoru, aby odvolací súd dovolacie konanie prerušil a požiadal ESĽP o vydanie poradného stanoviska k zásadným otázkam týkajúcim sa výkladu alebo uplatňovania práv a slobôd uvedených v Dohovore. Dovolacie dôvody uplatnené dovolateľkou podľa § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. b) CSP sa týkajú výkladu a uplatňovania tzv. štrasburského práva (Dohovoru, protokolov a judikatúry ESĽP). Podľa dovolateľky základné otázky výkladu a aplikácie štrasburského práva vznikajú v súvislosti so stretom účinkov aplikácie štrasburského práva a kasačných rozhodnutí ÚS SR a NS SR, ktorými bol zvrátený výsledok pôvodne právoplatne ukončeného konania s aplikáciou námietok, ktoré smerujú voči kasačným rozhodnutiam, ktoré špecifikovala, a ktoré bránia poskytnúť jej právnu ochranu na základe priamej aplikácie Dohovoru.

30. Dovolateľka súčasne formulovala otázku výkladu a uplatňovania Dohovoru a Dodatkového protokolu nasledovne: „Prekročil by zmluvný štát mieru svojej voľnej úvahy podľa čl. 6 Dohovoru a čl. 1 Dodatkového protokolu v neprospech spoločnosti X, ak by prostredníctvom najvyššieho súdu usmernil súd nižšieho stupňa, aby ten odmietol vyhovieť peňažnému nároku spoločnosti X v novom spore s protistranou Y, ktorý bolo možné začať iba preto, že rozsudok, ktorým bola suma tohto nároku predtým „v starom“ spore prisúdená protistrane Y proti spoločnosti X, ktorá ju protistrane Y aj následne zaplatila, bol rozhodnutím najvyššieho súdu - na popud ústavného súdu - zrušený, pričom obe tieto rozhodnutia ústavného súdu aj najvyššieho súdu sa javia ako zásadne porušujúce čl. 6 Dohovoru a článok 1 Dodatkového protokolu v neprospech uvedenej protistrany Y, sú však stále platné a nie sú zrušené a protistrana Y zatiaľ argumentujúc, že na starý spor nadväzujúci spor nový zatiaľ neskončil, nepodala ESĽP sťažnosť podľa čl. 34 Dohovoru proti zmluvnému štátu týkajúcu sa týchto rozhodnutí ústavného a najvyššieho súdu?“.

31. Nedostatočné odôvodnenie rozsudkov v súvislosti s judikatúrou ESĽP špecifikovala dovolateľka v bodoch 86. až 111. spisu (č. 1. 702 - 709 spisu), v rámci ktorých konštatovala, že ESĽP argument súvisí s otázkou, či rozhodnutia ÚS SR a NS SR (nález II. ÚS/ 777/2014 a uznesenie I MOBdoV/3/2015) a ich kasačné dôsledky (zrušenie skorších rozhodnutí súdov nižších inštancií) bránia súdom v súdnom konaní, ktoré je predmetom dovolacieho konania, poskytnúť žalovanej právnu ochranu na základe priamej aplikácie Dohovoru, spočívajúcu v odňatí a neposkytnutí právnej ochrany akýmkoľvek žalobným nárokom uplatneným žalobkyňou, keďže ich priznanie by bolo len prehlbením, či pokračovaním v porušení základných práv žalovanej, ku ktorému došlo resp., ktoré začalo práve protiprávnym vydaním uvedených kasačných rozhodnutí v rokoch 2015 a 2016.

32. Dovolateľka považovala za nesporné, že na kľúčové odvolacie dôvody by nemala dostať odpoveď v jednom odseku, a to formulovanú v podobe nepodložených, všeobecných a nelogických úvah svedčiacich o tom, že odvolací súd sa s jej argumentáciou ani riadne neoboznámil.

33. Uvedená podstata je podľa dovolateľky vymedzená nasledovnou otázkou: „Môže súd - súc viazaný kasačnými rozhodnutiami ÚS SR/NS SR čo do ich kasačných dôsledkov, t.j. že určité skôr prijaté rozhodnutia (v pôvodnom konaní) sú zrušené, čo otvára možnosť (v súdnom konaní) domáhať sa vrátenia nimi pôvodne prisúdených čiastok - odprieť prisúdiť takýto nárok na vrátenie príslušných čiastok, a to z toho právneho dôvodu, že samotné súdne konanie, v ktorom sa priznanie nároku na vrátenie uvedených čiastok požaduje, by rozsudkom vyhovujúcim žalobe mohlo viesť k ďalšiemu prehlbovaniu zásahu do základných práv žalovaného, hoci tento zásah však z dôvodu rešpektu k recentnej judikatúre ESĽP nie je možné akceptovať ani za cenu, že tým súd sčasti znemožní uviesť dôsledky spomenutých kasačných rozhodnutí do života?“

34. Uvedené závery dovolateľka odvíja od tvrdenia, že nálezom Ústavného súdu II. ÚS/777/2014 bolo porušené právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru a čl. 1 Dodatkového dohovoru, keď bolo bez jej procesnej účasti pred ÚS SR opätovne prejednané a zrušené dovolacie rozhodnutie NS SR vo veci IObdoV/41/2011, a tým bol nariadený opätovný dovolací prieskum právoplatných rozhodnutí, ktorými skončilo pôvodné konanie (rozsudok IOBo/107/2010 v spojení s rozsudkom 49Cb/59/2000, ktoré boli následne zrušené), čím bolo porušené právo žalovanej na spravodlivý proces a stabilita súdnych rozhodnutí bez primeraných dôvodov, pričom tieto rozhodnutia vyriešili dlhoročný spor žalovanej so žalobcom a garantovali jej určité majetkové práva pod ochranou čl. 1 Dodatkového protokolu. Spochybňovala proces vedený v konaní o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora. Tvrdila, že Slovenská republika rozhodnutiami ÚS SR a NS SR porušila Dohovor a Dodatkový protokol tým, že zasiahla do právnej istoty žalovanej, porušila procesné garancie v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru, zásahom do stability súdnych rozhodnutí porušila čl. 1 Dodatkového dohovoru, keď ESĽP len deklaruje vnútroštátne rozhodnutia a ponechá široký priestor pre vnútroštátne orgány ako zjednať nápravu, ktorá môže byť, podľa dovolateľky, zjednaná nasledovne - vyniesť nové rozhodnutie, ktoré obnoví stav ešte predtým, ako bol právoplatne derogovaný výsledok pôvodného veľkého konania alebo v druhom prípade konajúci súd musí ignorovať národné kasačné rozhodnutia a v súlade s rozsudkom ESĽP postupovať tak, aby obnovil stav ako keby právoplatné rozhodnutia, ktorými skončilo pôvodné konania, zrušené neboli. Dovolateľka sa opiera o dôsledky kasácie, ktorým nemožno priznať právnu ochranu, a treba konať tak, ako keby už existoval rozsudok ESĽP, a ten sa aplikoval v konaní, čo by bol postup odvodený zo všeobecnej povinnosti všetkých štátnych orgánov Slovenskej republiky rešpektovať medzinárodné záväzky (čl. 1 ods. 2 Ústavy SR), rešpektovať Dohovor a jeho prednosť pred vnútroštátnym právom, a presadzovať ho v súlade s jeho preambulou do právneho života aj bez potreby, aby konkrétne porušenie dohovoru zistil a vyhlásil ESĽP. Podľa dovolateľky takto súdy nižších inštancií nepostupovali a nedostatočne zdôvodnili jej argumenty, ktoré aj pred nimi uviedla. Zdôvodnenie odvolacieho súdu k týmto argumentom odvolateľky (vyjadrené v bode 55. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu) je podľa dovolateľky nedostatočné a nenapĺňa jej právo na riadne zdôvodnenie súdneho rozhodnutia.

35. K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP spočívajúcemu v nesprávnom právnom posúdení veci dovolateľka v bode 4. dovolania (č. 1. 709 spisu) skonštatovala, že rozhodovanie súdov záviselo od vyriešenia právnej otázky ako aplikovať štrasburské právo na danú vec, čo v konkrétnych aspektoch predstavovalo problematiku, ktorá v rozhodovacej praxi podľa dovolateľky nebola riešená. Dovolateľka vymedzila právne otázky nasledovne:

„a) Môže všeobecný súd posúdiť otázky aplikácie „štrasburského práva“ aj v situáciách, kedy sa porušenia „štrasburského práva“ mali dopustiť súdy Slovenskej republiky, prípadne dokonca ÚS SR a dôsledky takýchto porušení v súhrne s ďalšími skutočnosťami zahrnúť do úvahy o tom, či možno určitej osobe (ne)priznať súdnou cestou uplatňované právo, hoci o porušení „štrasburského práva“ zatiaľ nerozhodol v konkrétnom prípade ESLP?

b) Môže všeobecný súd v súlade s preambulou a čl. 14 Dohovoru poskytnúť ochranu základných práv upravených v Dohovore strane civilného procesu tým, že nároku jej protistrany odoprie v civilnom súdnom konaní právnu ochranu (neuzná ho ako civilnú obligáciu, nakladá s ňou ako s naturálnou obligáciou, nenárokovateľným právom, per analogiam § 3 ods. 1 OZ) s odôvodnením, že prisúdením tohto práva protistrane by mohol konajúci slovenský súd porušiť Dohovor a prívodiť tak medzinárodnú zodpovednosť Slovenskej republiky na základe sťažnosti tejto strany podľa čl. 34 Dohovoru?

c) Vylučuje viazanosť súdu rozhodnutím iného orgánu štátu taký postup súdu, ktorý je uvedený v písmene a), resp. b))

d) Môže všeobecný súd hodnotiť postup ÚS SR/NS SR v konaní o ústavnej sťažnosti/ (mimoriadnom) dovolaní z hľadiska toho, či ÚS SR/ NS SR (ne)oprávnené zasiahol alebo nezasiahol do základných práv strany súdneho konania upravených Dohovorom a v dôsledku takýchto zistení môže všeobecný súd takéto zistenia premietnuť do právnej úvahy v súdnom konaní aj bez toho, aby porušenia Dohovoru príslušnými slovenskými justičnými orgánmi vyslovil ESLP?

e) Môže všeobecný súd viazať aplikáciu štrasburského práva v ním súdnej veci vo vyššie naznačenom rozsahu na zistenie, či strana súdneho konania (ne)zmeškala lehotu na podanie sťažnosti podľa čl. 34 Dohovoru v jej individuálnej veci alebo je z hľadiska vnútroštátnej aplikácie štrasburského práva táto okolnosť bez významu?“

36. V podstate dovolacích námietok týkajúcich sa právneho posúdenia veci dovolateľka poukazovala na konanie pred ÚS SR, ktorého výsledkom bolo vydanie nálezů II. ÚS 777/2014, ktorý bol vydaný bez účasti žalovanej, čím došlo podľa nej k porušeniu článku 6 ods. 1 Dohovoru. S tým úzko súvisí aj uznesenie NS SR 1MOBdoV/3/2015, ktoré bolo vydané vzhľadom na kasačnú záväznosť nálezů II. ÚS 777/2014 v konaní o mimoriadnom dovolaní, a následne boli zrušené rozsudky vydané v pôvodnom konaní - rozsudok Krajského súdu v Bratislave vo veci 49Cb/59/2000 a rozsudok NS SR vo veci 1Obo/107/2010. K porušeniu práv žalovanej došlo z dôvodu, že neexistoval legitímny dôvod zodpovedajúci judikatúre ESLP, na základe ktorého by bolo možné znovu otvoriť, po šestnástich rokoch od začiatku, pôvodné konanie, už raz ukončené právoplatnými rozhodnutiami súdov.

37. Dovolateľka tvrdila, že nálezom ÚS SR vo veci II. ÚS 777/2014 v spojení s uznesením NS SR vo veci 1MOBdoV/3/2015 došlo k zásahu do práva žalovanej na ochranu majetku podľa článku 1 Dodatkového protokolu, keď na základe rozsudkov, ktorými skončilo pôvodné konanie (49Cb/59/2000 a 1Obo/107/2010) sa žalovaná stala majiteľkou prisúdenej peňažnej čiastky, avšak v dôsledku zrušenia týchto rozsudkov uznesením 1MOBdo/3/2015 ako nepriameho dôsledku nálezů ústavného súdu II. ÚS 777/2014 bolo jej majetkové právo ohrozené, čo napokon dokumentuje vymáhanie uvedenej čiastky titulom bezdôvodného obohatenia od žalovanej späť. Ďalej poukazovala na konanie NS SR o mimoriadnom dovolaní vo veci 1MOBdo/3/2015, ktorým bol porušený čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Dôvody týchto porušení špecifikovala v bode 124. dovolania. Porušenie v konaní ÚS SR špecifikovala v bode 126. dovolania, poukázala na judikatúru ESLP, ktorý vo výrokoch rozhodnutí o porušení Dohovoru len deklaruje existujúci právny stav, či konaním, nečinnosťou svojich orgánov Slovenská republika porušila Dohovor (protokoly). Konštitutívnym výrokom je len výrok satisfakčný. Poukázala na proces, ktorý nasleduje po rozhodnutí ESLP, ktorý konštatuje porušenie Dohovoru, akým spôsobom sa vykonáva v Slovenskej republike rozsudok ESLP.

38. Ďalej špecifikovala obsah námietok v bodoch 157. - 170. dovolania, vo svetle časových kritérií, poukazovala na právny význam Dohovoru v slovenskom práve všeobecne (body 171. až 189. dovolania), rozhodnutie ESLP, rozsudok Komory z 3. júna 2014 vo veci López Guió proti Slovenskej republike, sťažnosť 10280/12 v bodoch 180. - 188. dovolania, pričom v bodoch 189. - 195. dovolania konštatoval závery ESLP v tejto veci. V bodoch 196. až 209. dovolania poukazovala na prípad F. Perea. Vo vzťahu ku konaniu o mimoriadnom dovolaní poukazovala na neprimeranú dobu na podanie mimoriadneho dovolania, na jeho charakter, skutočnosť, že mimoriadne dovolanie bolo zásahom štátu do súkromnoprávneho sporu v prospech štátneho subjektu (body 196., 211., 212. - 240. dovolania). V bodoch 241. až 252. poukazovala na vlastný vplyv rozhodnutia ÚS SR na rozhodovaciu činnosť súdov a

konštatovala, že samotné konanie, ktoré bolo opätovne vyvolané zrušením skorších právoplatných súdnych rozhodnutí, doposiaľ nie je právoplatne skončené. Poukazovala, že dovolací súd bude musieť urobiť názor na právnu otázku aplikácie Dohovoru a využiť aj konzultačnú procedúru Protokolu 16 postupom podľa § 445 CSP.

39. Dovolaiteľka rozoberala pohľadávku na trovy konania z hľadiska posúdenia jej charakteru deklaratórneho, resp. konštitutívneho (body 256. - 308. dovolania, č. I. spisu 733 - 741, bod 5. dovolania, č. I. 233 - 241 spisu, body 256. - 308. dovolania). Argumentáciu opierala o skutočnosť, že v súdnom konaní je potrebné dôsledne rozlišovať medzi situáciou, kedy sa súdnym rozhodnutím priznáva náhrada trov konania, ktoré zároveň tvoria príslušenstvo uplatňovanej peňažnej pohľadávky, a situácie, kedy takéto príslušenstvo trovy netvorí. Nesúhlasila s názorom súdov, ktoré konštatovali, že pohľadávka na trovy má konštitutívny charakter. Poukazovala, že rozhodovacia prax síce hodnotí nárok na náhradu trov konania ako nárok procesný, avšak tento nárok môže byť priznaný aj žalovanej osobe, či osobe, ktorá nevymáha v súdnom konaní pohľadávky, majiteľovi pohľadávky a materiálne sa prelína s nárokom žalobkyne na náhradu nákladov vymáhania pohľadávky, a to s právnymi dôsledkami, ktoré špecifikovala v ďalšej časti dovolania. Podľa dovolaiteľky je potrebné na problematiku súbehu nárokov (právo na náhradu trov konania - procesný nárok a na náhradu nákladov vymáhania pohľadávky - hmotnoprávny nárok ako príslušenstvo pohľadávky, o ktorej vymáhanie ide) hľadiť na základe zmiešaného konštitutívno-deklaratórneho konceptu prelínania oboch nárokov, práv. Takéto právne posúdenie, v podobe v akej ho prezentuje v dovolaní, nebolo podľa nej v judikatúre prijaté, ani odmietnuté, a ani riešené. V dovolaní podrobne rozoberá charakter náhrady trov konania aj vo väzbe na ustanovenie § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka.

40. Podľa dovolaiteľky sa od otázky charakteru trov konania odvíja aj posúdenie otázky premlčania, čo špecifikovala v bode 6. dovolania na č. I. 741 spisu (body 309. - 315. dovolania), kde uvádza, že samotná skutočnosť (bod 312. dovolania), že bolo vydané rozhodnutie, ktorým bol zrušený rozsudok 49Cb/59/2000 v spojení s rozsudkom 1Obo/107/2000, na základe ktorých žalobkyňa plnila, ešte nie je podľa nej právnym dôvodom pre vznik nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia. Podľa dovolaiteľky bola týmto právnym dôvodom len neexistencia hmotnoprávneho nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia. Nebol nikdy daný od samého začiatku a môže byť daný až vydaním nového rozhodnutia v následnom konaní Krajského súdu v Bratislave, v ktorom sa bude rozhodovať nanovo aj o trovách konania. Dovolaiteľka uviedla, že v prípade, ak sa neexistencia hmotnoprávneho nároku preukáže v následnom konaní pred Krajským súdom v Bratislave, plnenie poskytnuté žalovanej na základe rozsudku Krajského súdu v Bratislave v konaní 49Cb/59/2000 v spojení s rozsudkom 1Obo/107/2009 je a bolo od začiatku, od okamihu jeho poskytnutia, bezdôvodným obohatením a podľa dovolaiteľky už od tohto okamihu začala plynúť trojročná objektívna premlčacia doba na uplatnenie práva na súde, a preto je nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia s poukazom na § 107 ods. 1 OZ premlčaný. V bode 315. dovolania dovolaiteľka uviedla, že bezdôvodné obohatenie má hmotnoprávnu povahu, čo znamená, že už v čase poskytnutia plnenia žalobkyňa vedela komu plnila, v akom rozsahu, a právo na vydanie bezdôvodného obohatenia mohla uplatniť na súde ihneď po tom ako plnila.

41. Aj po zmene právnej úpravy civilného sporového konania (vrátane dovolacieho konania), ktorú priniesol CSP v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou, treba dovolanie naďalej považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (porovnaj napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/107/2012 a 7Cdo/92/2012).

42. Pri uplatnení tézy vyplývajúcej z rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej rozhodnutia súdov predstavujúce res iudicata „majú zostať nedotknuté“, je potrebné na možnosť prelomenia záväznosti a nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí hľadiť ako na krajnú výnimku z tejto zásady. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých sa môže táto výnimka uplatniť, nemožno v žiadnom prípade interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3Cdo/319/2013, 1Cdo/348/2013, 3Cdo/357/2016, 3Cdo/208/2014).

43. Úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené primárnym záverom dovolacieho súdu o prípustnosti dovolania a až následným sekundárnym záverom týkajúcim sa jeho dôvodnosti. Z

ustanovení § 419 a nasl. CSP, upravujúcich otázku prípustnosti dovolania, je zrejmé, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať vecným prejednaním dovolania, musia byť splnené podmienky prípustnosti dovolania vyplývajúce z ustanovení § 420 alebo § 421 CSP a tiež podmienky dovolacieho konania, t. j. aby (okrem iného) dovolanie bolo odôvodnené dovolacími dôvodmi, aby išlo o prípustné dovolacie dôvody a aby tieto dôvody boli vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP).

44. V posudzovanom prípade dovolateľka vyvodzovala prípustnosť svojho dovolania aj z ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Vady konania vymenované v ust. § 420 CSP sú špecifické tým, že zakladajú nielen prípustnosť dovolania, ale aj jeho dôvodnosť. Vyplýva to z ust. § 431 CSP, podľa ktorého dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

45. K dovolacím dôvodom bodu 3.a dovolania dovolací súd konštatuje, že odvolací súd vo vzťahu k týmto argumentom zdôvodnil rozhodnutie v bode 44. odôvodnenia, z ktorého vyplývajú závery, na základe ktorých dospel k názoru a záveru, že odvolací argument žalovanej, ktorým namietala výšku 8% úroku z omeškania, nebol žalovanou uplatnený v konaní pred súdom prvej inštancie, a z tohto dôvodu naň nemohol prihliadať.

46. Podľa dovolacieho súdu odvolací súd dostatočne zdôvodnil, prečo nepristúpil k meritórnemu prejednaniu tejto námietky odvolateľky (dovolateľky). Žalovaná vo vyjadrení k žalobe namietala uplatnený nárok s príslušenstvom, nárok ako celok, bližšie však vo svojich podaniach výšku uplatneného úroku z omeškania nerozporovala a neuviedla dôvody, ktoré vo vzťahu k nemu uviedla v podanom odvolaní.

47. Dovolací súd konštatuje, že prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky. Prostriedky procesného útoku a procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. Odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie, okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní. Ustanovenie § 366 CSP (novoty v odvolacom konaní) upravuje, kedy je možné prostriedky procesného útoku alebo procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, použiť v odvolacom konaní. Zákonodarcu striktné vymedzuje v § 366 písm. a) až d) CSP, ktoré prostriedky procesného útoku alebo procesnej obrany je možné použiť aj v odvolaní.

48. Dovolateľka tvrdila, že žalobkyňou uplatnený nárok vrátane príslušenstva neuznala v celom rozsahu. Tvrdila, že ak namietala uplatnené úroky z omeškania ako celok, namietal aj ich výšku, a nebola povinná vo svojej procesnej obrane osobitne uviesť, že namietala aj nárok na úrok z omeškania v rozsahu 8 % ročne z dlžnej sumy. Tvrdila, že súd pozná právo a strany sporu nie sú povinné správne právne kvalifikovať uplatnený nárok, keďže je to úlohou súdu, majú len povinnosť tvrdenia a povinnosť dôkaznú. Pokiaľ žalovaná spochybnila nárok uplatnený žalobou ako celok, a počas konania vyšlo najavo, že vzťah z bezdôvodného obohatenia sa spravuje OZ (čo potvrdil aj odvolací súd v bode 50. odôvodnenia rozsudku), bolo povinnosťou súdu prvej inštancie správne aplikovať právne normy a priznať žalobkyňi nárok na úrok z omeškania len v takej výške, na ktorý mala podľa právnych predpisov nárok. Žalovaná v konaní spochybnila obchodnoprávnu povahu priznanej čiastky vo vzťahu k celému žalobnému návrhu, a tým logicky spochybnila aj uplatnený úrok z omeškania. Aplikovaná argumentácia ohľadne právneho posúdenia výšky úrokov z omeškania nie je podľa žalovanej prostriedkom procesnej obrany v zmysle § 149 CSP. Hmotnoprávna námietka je podľa § 152 CSP právny úkon protistrany spôsobujúci zmenu, zánik alebo oslabenie práva protistrany a dovolateľa. Odvolací súd rozhodol na princípe formálnej pravdy, nezohľadňujúc právnu argumentáciu žalovanej, naviac, keď súd prvej inštancie vôbec nezdôvodnil, prečo priznal úrok z omeškania vo výške 8 % ročne, aplikoval sadzbu obchodnoprávnu, a sám konštatoval, že sa nejedná medzi účastníkmi o vzťah z podnikania, a je potrebné

aplikovať úpravu OZ, a to aj vo vzťahu k uplatnenej námietke premlčania, čím samotné rozhodnutie súdu prvej inštancie je protichodné, v časti priznaného 8 % úroku nezdôvodnené. Tým, že odvolací súd neprejednal uvedenú námietku a nevysporiadal sa v odôvodnení rozhodnutia s argumentami žalovanej, konal podľa dovolateľky nepredvídateľne, svojvoľne, nelogicky a porušil zásadu legitímneho očakávania.

49. Dovolacie dôvody uvedené pod písmenom 3.b dovolania dovolateľka špecifikovala následne v bodoch 51. - 85. dovolania (č. l. 696 - 702 spisu).

50. Pokiaľ žalovaná tvrdila, že odvolací súd posúdil jej odvoláciu námietku ohľadne výšky priznaného úroku z omeškania ako novotu v konaní, dovolací súd konštatuje, že je pravdou, že až v odvolaní (body 86, 87, 88 odvolania, č. l. 479 spisu) žalovaná uviedla argumenty týkajúce sa výšky súdom prvej inštancie priznaného úroku z omeškania. Dovolací súd konštatuje, že žalovaná zo žaloby vedela, čo je predmetom žaloby (súdne trovy, ktoré jej boli vyplatené na základe súdnych rozhodnutí, ktoré boli následne zrušené) a vedela, že nárokom z titulu bezdôvodného obohatenia sa uplatňuje 8 % úrok z omeškania. Strany sporu vedeli, čo je predmetom sporu, a či sa jedná o nárok vyplývajúci z podnikateľskej činnosti medzi nimi. Zástupca žalovanej mal podľa názoru dovolacieho súdu postupovať s odbornou starostlivosťou, a čo i len z opatrnosti namietat' nielen celý nárok a uplatnené príslušenstvo, ale aj výšku úroku z omeškania, a uviesť argumenty, ktoré následne uviedol v bode 88. odvolania. Pokiaľ postupoval takýmto spôsobom až v odvolacom konaní, nebola jeho námietka spôsobilá prieskumu v odvolacom konaní, a postup odvolacieho súdu, ktorý vyhodnotil predmetnú odvoláciu námietku ako novotu, bol správny.

51. Podľa názoru dovolacieho súdu uvedená procesná obrana žalovanej, ktorú uviedla v dovolaní a v podanom odvolaní nenapĺňa atribúty § 366 písm. a) až d) CSP. Dovolací súd konštatuje, že zdôvodnenie odvolacieho súdu k tejto dovolacej námietke v bode 44. odôvodnenia je dostatočné, vychádza z obsahu súdneho spisu. Odvolateľka uvedený odvolací dôvod nešpecifikovala do rozhodnutia súdu prvej inštancie. Nie je možné konštatovať, že by postup odvolacieho súdu, ktorý nepristúpil k meritórnemu prejednávaniu tejto dovolacej námietky, bol svojvoľný, nemal oporu v obsahu súdneho spisu a nebol dostatočne odôvodnený v rozsudku odvolacieho súdu.

52. Uvedený dovolací dôvod dovolací súd vyhodnotil ako neprípustný.

53. Čo sa týka odmietnutia odvolania vo vzťahu k výrokom I. a II. rozsudku súdu prvej inštancie s poukazom na § 357 písm. a) a n) CSP, dovolací súd konštatuje, že odvolací súd zdôvodnil svoj postup a závery v bodoch 41. a 43. odôvodnenia zdôvodnil svojho rozhodnutia. Ustanovenie § 357 CSP taxatívne vymenúva okruh rozhodnutí súdu prvej inštancie, proti ktorému je odvolanie prípustné. Proti uzneseniam, ktoré v ustanovení § 357 CSP nie sú uvedené, odvolanie prípustné nie je.

54. K uvedenému dovolací súd poukazuje na judikatúru týkajúcu sa § 357 CSP vo veciach vedených na NS SR pod sp. zn. 4Obdo/104/2020, 8Cdo/228/2019, 8Cdo/179/2018, 4Obdo/73/2022, 3Obo/14/2017, 3Obdo/12/2019, 1Obo/15/2018, 2Obo/11/2018 a vo veci vedenej na ÚS SR pod sp. zn. II. ÚS 199/2019.

55. Závery odvolacieho súdu k výkladu § 357 CSP vyplývajú z gramatického výkladu tohto zákonného ustanovenia v ustálennej judikatúre, pričom tieto závery sú riadne premietnuté do odôvodnenia rozhodnutia. Preto nie je možné konštatovať porušenie práva žalovanej na spravodlivý proces v dôsledku nezdôvodnenia rozhodnutia vo vzťahu k tejto námietke pre vecné neprejednanie tejto námietky z dôvodov vylúčenia z odvolacieho prieskumu. Aj tento dovolací dôvod vyhodnotil dovolací súd ako neprípustný.

56. Vo vzťahu k dovolacím dôvodom podľa § 420 písm. f) CSP dovolací súd tiež konštatuje, že odvolací súd sa k námietkam žalovanej uvedeným v bodoch 4.b a 4.c dovolania vyjadroval v bodoch 49. - 53. odôvodnenia svojho rozhodnutia. Podľa názoru dovolacieho súdu je argumentácia odvolacieho súdu riadna a dostatočná, naplňuje právo žalovanej na riadne zdôvodnenie súdneho rozhodnutia vo vzťahu ku konštitutívnemu, resp. deklaratórnemu charakteru náhrady trov konania, otázke premlčania, ako aj väzby na aplikáciu judikatúry ESLP, na ktorú poukazovala v konaní žalovaná (bod 4a dovolania), ku ktorej sa odvolací súd vyjadril v bode 55. rozhodnutia. Nie je možné konštatovať, že by sa s uvedenými námietkami, odvolací súd nedostatočne vysporiadal, nezdôvodnil ich, že by zdôvodnenie rozhodnutia bolo arbitrárne.

57. Čo sa týka výkladu § 451 OZ, právnym dôvodom plnenia môže byť výnimočne samotný zákon

alebo na základe zákona právna skutočnosť. Právoplatný rozsudok súdu nie je zákon, a právnu skutočnosť predstavuje iba v tých prípadoch, ak účinky právoplatnosti rozhodnutia smerujú k vzniku, zmene alebo zániku práv a povinností. Inak povedané, iba konštitutívne rozhodnutia súdu majú povahu hmotnoprávnej skutočnosti. Pravidlom v sporových konaniach však bývajú deklaratórne účinky súdnych rozhodnutí. Ak súd len deklaruje existenciu hmotnoprávneho dôvodu plnenia, nepredstavuje samotné rozhodnutie súdu právny dôvod, ale len formu autoritatívnej ochrany dôsledkov existencie tohto právneho dôvodu. Per eliminationem tak dospievame k záveru, že právoplatný rozsudok súdu bude právnym dôvodom plnenia iba vtedy, ak sa právoplatnosťou rozsudku konštituuju (zakladajú, menia alebo rušia) práva a povinnosti subjektov právnych vzťahov. Ak takýto rozsudok bude v dôsledku mimoriadneho opravného prostriedku zrušený, pôjde o právny dôvod plnenia, ktorý dodatočne odpadol (napr. v prípade zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva so stanovením povinností peňažne saturevať niektorých spoluvlastníkov, zriadenie vecného bremena za náhradu a pod.). V tomto prípade pôjde o bezdôvodné obohatenie. Ak však súd len deklaruje existenciu hmotnoprávneho dôvodu, právnym dôvodom plnenia tak nebude samotný rozsudok súdu, ale onen hmotnoprávny dôvod rozhodnutím súdu autoritatívne chránený. (FICOVÁ, Svetlana. § 357 [Prípustnosť odvolania proti uzneseniu]. In: ŠTEVČEK, Marek, FICOVÁ, Svetlana, BARICOVÁ, Jana, MESIARKINOVÁ, Soňa, BAJÁNKOVÁ, Jana, TOMAŠOVIČ, Marek a kol. Civilný sporový poriadok. 2. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2022, s. 1343)

58. Ďalej dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie NS SR z 9. apríla 2014 vo veci sp. zn. 7Cdo/85/2013 (R 74/2019), podľa ktorého „ten, komu bolo plnené na základe rozhodnutia, ktoré bolo následne zrušené alebo stratilo podľa procesných predpisov účinky, sa bezdôvodne obohacuje len vtedy, ak právny dôvod plnenia reálne nespočíval v hmotnom práve. Ak právny dôvod plnenia podľa hmotného práva tu bol, potom trvá ďalej, bez ohľadu na to, či právoplatné a vykonateľné rozhodnutie, ktoré toto právo iba deklarovalo, bolo či nebolo zrušené alebo stratilo svoju účinnosť.“, ako aj na rozsudok NS SR z 27. októbra 1987 vo veci sp. zn. 2Cz/71/1987 (R 14/1991), podľa ktorého „zaplatená náhrada trov konania podľa právoplatného súdneho rozhodnutia, ktoré bolo neskoršie zrušené, nie je už súčasťou trov súdneho konania pokračujúceho po tomto zrušení rozhodnutia. Vrátenie tejto zaplatenej náhrady možno uplatniť žalobou o vydanie neoprávneného majetkového prospechu. ...Pod pojmom trovy konania, ako to vyplýva z ustanovenia § 137 O. s. p. treba rozumieť len tie výdavky, ktoré sú spojené so súdnym konaním a slúžia na to, aby bola zabezpečená činnosť súdu. Sú to predovšetkým hotové výdavky účastníkov a ich zástupcov, vrátane súdneho poplatku, ušlý zárobok účastníkov a ich zákonných zástupcov, trovy dôkazov, tlmočné a odmena za zastupovanie, ak je zástupcom advokát. Zaplatená náhrada trov konania podľa neskoršie zrušeného rozhodnutia netvorí teda súčasť trov pokračujúceho konania (§ 137 O. s. p.), a preto by nebolo možné rozhodnutie o jej úhrade odôvodňovať ustanoveniami občianskeho súdneho poriadku 1 o náhrade trov konania. Ak teda žalovaní v konkrétnej veci zaplatili žalobcom náhradu trov konania podľa nezákonných a už zrušených rozhodnutí, ide o plnenie bez právneho dôvodu a žalovaní môžu požadovať ich vrátenie ako neoprávnený majetkový prospech v zmysle ustanovenia § 452 O. z.“

59. Taktiež dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na nález ÚS SR zo 16. novembra 2021 vo veci sp. zn. IV. ÚS 221/2020, podľa ktorého „právoplatné a vykonateľné rozhodnutie všeobecného súdu o náhrade trov konania sa tak stáva právnym dôvodom plnenia, pričom zároveň platí, že jeho zrušenie na základe mimoriadneho opravného prostriedku alebo ústavnej sťažnosti má za následok dodatočné odpadnutie tohto dôvodu plnenia. Táto skutočnosť z časového hľadiska nastáva okamihom nadobudnutia právoplatnosti zrušujúceho rozhodnutia. Týmto momentom zároveň vzniká záväzok, ktorého obsahom je povinnosť toho, kto sa bezdôvodne obohatil, vydať to, o čo sa obohatil, a s ňou korelujúce právo osoby, na úkor ktorej došlo k obohateniu, požadovať vydanie predmetu bezdôvodného obohatenia. ...Za rozhodujúce považuje ústavný súd v tejto veci posúdenie povahy rozhodnutia všeobecného súdu o náhrade trov konania a po jej vyhodnotení aj posúdenie právnych následkov konania strán sporového súdneho konania, ktorým na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia všeobecného súdu vznikli vzájomné práva a povinnosti, ktoré boli následne v rámci uplatneného mimoriadneho opravného prostriedku, resp. ústavnej sťažnosti zrušené (z časového hľadiska je predmetom hodnotenia obdobie od nadobudnutia právoplatnosti a vykonateľnosti pôvodného rozhodnutia a rozhodnutia nového - kasačného). Ústavný súd predovšetkým uvádza, že problematika

rozhodovania o náhrade trov konania má základ v procesnom práve a právny pomer (vzájomné práva a povinnosti) medzi dotknutými stranami, ktorý autoritatívne rieši otázku priznanej náhrady trov konania, vzniká až na základe právoplatného rozhodnutia súdu, ktoré má v tomto smere konštitutívnu povahu, pretože až do rozhodnutia všeobecného súdu o náhrade trov konania si strany medzi sebou nie sú povinné navzájom nič plniť a každá z nich znáša svoje vlastné trovy, ktoré jej v priebehu konania vznikli. Konštitutívny aspekt rozhodnutia o trovách konania sa neprejavuje len v rovine vzniku tohto právneho vzťahu, ale aj v súvisiacej rovine týkajúcej sa priznaného rozsahu tejto náhrady (jej výšky). Inými slovami, právoplatné a vykonateľné rozhodnutie všeobecného súdu o náhrade trov konania sa tak stáva právnym dôvodom plnenia, pričom zároveň platí, že jeho zrušenie na základe mimoriadneho opravného prostriedku alebo ústavnej sťažnosti má za následok dodatočné odpadnutie tohto dôvodu plnenia [§ 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka (m. m. II. ÚS 18/2016)]. Táto skutočnosť z časového hľadiska nastáva okamihom nadobudnutia právoplatnosti zrušujúceho rozhodnutia. Týmto momentom zároveň vzniká záväzok (§ 489 Občianskeho zákonníka), ktorého obsahom je povinnosť toho, kto sa bezdôvodne obohatil, vydať to, o čo sa obohatil, a s ňou korelujúce právo osoby, na úkor ktorej došlo k obohateniu, požadovať vydanie predmetu bezdôvodného obohatenia.“

60. Vyššie uvedené rozhodnutia sa zaoberajú otázkou charakteru rozhodnutia o náhrade trov konania a nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia po zrušení riadneho rozhodnutia, a časovým hľadiskom uplatnenia tohto nároku v súvislosti s premlčaním nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Vo vzťahu k plynutiu premlčacej doby najvyšší súd upriamuje pozornosť na rozhodnutie NS SR z 18. júla 1975 vo veci 1Cz/53/1975 (R 11/1977), v ktorom súd vyslovil, že premlčacia doba začne plynúť až právoplatnosťou rozhodnutia, ktorým bolo zrušené pôvodné rozhodnutie, ako aj na nález ÚS SR zo 16. novembra 2021 vo veci IV. ÚS 221/2020, ktorý venoval pozornosť momentu vzniku bezdôvodného obohatenia. Taktiež dovolací súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 23. apríla 2014, vo veci 31Cdo/3309/2011, z ktorého vyplýva, že premlčacia doba k uplatneniu nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia začína plynúť okamihom nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, ktorým bolo zrušené rozhodnutie, na základe ktorého sa plnilo.

61. Na základe uvedeného dovolací súd vyhodnotil aj dovolacie dôvody uvedené v bodoch 4.a, 4.b a 4.c. dovolania ako neprípustné.

62. Dovolací súd sumarizuje, že podľa vysloveného právneho názoru žalovanej v konaniach pred súdmi nižších inštancií duplikovaného v dovolaciach dôvodoch mali súd prvej inštancie a krajský súd ignorovať rozhodnutia ÚS SR vo veci II. ÚS 777/2014 a NS SR vo veci 1MObdV/3/2015, keďže týmito súdnymi rozhodnutiami boli podľa dovolateľky porušené práva žalovanej, právo na spravodlivý proces, článok 6 Dohovoru, právo na majetok podľa článku 1 Dodatkového protokolu. Podľa dovolateľky mali súdy ignorovať obsah kasačných rozhodnutí a vychádzať z premisy, ako keby existovalo rozhodnutie ESLP, ktoré konštatuje porušenie práva žalovanej podľa článku 6 Dohovoru a článku 1 Dodatkového dohovoru s poukazom na argumentáciu, že rozhodnutia ESLP nemajú kasačný charakter, nezrušujú súdne rozhodnutia súdov Slovenskej republiky, či už ústavného súdu alebo všeobecných súdov, a len deklarujú porušenie práv účastníka konania.

63. Žalovaná tvrdila, že súdy mali v konaní aplikovať túto štrasburskú judikatúru a neboli viazané kasačnými rozhodnutiami ústavného ani najvyššieho súdu. Odvolací súd sa s týmito argumentami vysporiadal v bode v 55. odôvodnenia rozsudku. Konštatoval, že nie je oprávnený posudzovať konanie pred ústavným a najvyšším súdom, argumentácia sa vzťahuje na iné konanie, ktoré prebieha pred Krajským súdom Bratislava, resp. následné konania, a nie na súdne konanie, ktoré je predmetom dovolacieho prieskumu. Odvolací súd konštatoval, že nezistil porušenie práva žalovanej na spravodlivý proces v prebiehajúcom súdnom konaní (ktoré je predmetom dovolania), a nezistil právnu otázku, ktorú by riešili súdy aj ESLP, nenašiel problém, na ktorý by bolo potrebné aplikovať závery rozhodnutia ESLP, na ktoré poukazovala odvolateľka - dovolateľka.

64. Žalovaná namietala porušenie práv nálezom ústavného súdu a rozhodnutím najvyššieho súdu v konaní o mimoriadnom dovolaní, dôsledkom ktorých bolo zrušenie skôr vydaných rozhodnutí, na základe ktorých žalobkyňa žalovanej plnila. Na zrušenie týchto rozhodnutí nebol podľa žalovanej legitímny dôvod, po šiestnástich rokoch od začatia konania, obnovy konania, ktoré už bolo právoplatne skončené, navyše na základe rozhodnutí, ktorými boli porušené práva žalobkyne.

65. Dovolateľka poukazovala na nezdôvodnenie právnej argumentácie ohľadne aplikácie štrasburského práva. Zdôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu v bode 55. odôvodnenia a odpoveď na otázku, z

akých dôvodov neaplikoval odvolací súd judikatúru ESLP a postupy, na ktoré dovolateľka v konaní poukazovala, je podľa názoru dovolacieho súdu dostatočné, i keď stručné k rozsiahlej argumentácii žalovanej v odvolacom konaní, avšak dáva východiská, na základe ktorých pri rozhodovaní odvolací súd vychádzal, a na základe ktorých neakceptoval argumenty žalovanej. Podľa názoru dovolacieho súdu nedošlo k porušeniu práva žalovanej na spravodlivý proces, pričom nepreukázala dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP.

66. Podľa ustanovenia § 445 CSP, dovolací súd dovolacie konanie preruší aj vtedy, ak rozhodol, že požiada Európsky súd pre ľudské práva o vydanie poradného stanoviska k zásadným otázkam týkajúcim sa výkladu alebo uplatňovania práv a slobôd uvedených v Dohovore o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Z formulácie uvedeného ustanovenia vyplýva, že ide o právo dovolacieho súdu, nie jeho povinnosť obrátiť sa na Európsky súd pre ľudské práva.

67. Dovolací súd konštatuje, že poradné stanoviská ESLP sú nezáväzné a návrh na prerušenie dovolacieho konania zamietol z dôvodu, že vec bola rozhodnutá bez poradného stanoviska z dôvodov uvedených v tomto rozhodnutí.

68. K dovolacím námietkam v zmysle § 421 ods.1 písm. b) CSP dovolací súd uvádza, že nález ÚS SR vo veci II. ÚS 777/2014, ako aj rozhodnutie NS SR o mimoriadnom dovolaní vo veci I MOBdoV/3/2015 neboli doteraz zrušené rozhodnutiami ESLP, rozhodnutiami o mimoriadnom dovolaní, ani Ústavným súdom Slovenskej republiky. Neexistuje súdne rozhodnutie ESLP, ktoré by konštatovalo porušenie práva žalovanej v konaniach II. ÚS 777/2014 a I MOBdoV/3/2015, alebo v konaní, ktoré je predmetom tohto dovolacieho konania. Neexistuje rozhodnutie ESLP, ktoré by plnilo satisfakčnú funkciu, a na základe ktorého by žalovaná dostala satisfakciu od Slovenskej republiky vo výške zodpovedajúcej alebo približujúcej sa hodnote sporu, ktorý je predmetom dovolacieho prieskumu.

69. Je potrebné konštatovať, že uznesenie o mimoriadnom dovolaní I MOBdoV/3/2015, ktoré nadväzovalo na nález ústavného súdu II. ÚS 777/2014, boli základom pre podanie žaloby vo veci 13Cob/173/2021 a konanie pred Okresným súdom Liptovský Mikuláš vo veci 20Cb/40/2017. Súd prvej inštancie a odvolací súd boli viazané rozhodnutím NS SR ako dovolacieho súdu v konaní o mimoriadnom dovolaní, vrátane nálezu ústavného súdu.

70. Všeobecné súdy, vrátane dovolacieho, nie sú kompetentné posudzovať zákonnosť postupov ústavného súdu pri rozhodovaní, ktoré majú vplyv na postavenie žalovaného ako účastníka konania, ako aj rozhodnutia ústavného súdu z hľadiska, či konanie, postup a rozhodovanie ústavného súdu zasiahlo do majetkovej sféry účastníka konania. Rozhodnutia ústavného súdu, (výrok a odôvodnenie) sú pre všeobecné súdy, vrátane najvyššieho súdu ako dovolacieho, záväzné, a tvoria judikatúru, ktorou sú všeobecné súdy pri rozhodovaní viazané. Dovolací súd nie je kompetentný hodnotiť argumenty dovolateľky, či postup ústavného súdu, ktorý vyústil v nález II. ÚS 777/ 2014, bol postupom, ktorý zasiahol do práv dovolateľky. Treba konštatovať, že uvedený nález ústavného súdu mal priamy vplyv na rozhodovanie všeobecných súdov v konaní 49Cb/59/2000, v ktorom rozhodol Krajský súd v Bratislave dňa 11. marca 2010 a v konaní IObo/107/2010 (rozhodnutie NS SR zo dňa 31. mája 2011), ktoré nie sú predmetom tohto dovolacieho konania. Práve zrušenie vyššie špecifikovaných právoplatných rozhodnutí krajského a najvyššieho súdu bolo právnym základom pre podanie žaloby na Okresnom súde Liptovský Mikuláš v konaní 20Cb/40/2017 a pre konanie vo veciach odvolania žalovanej na Krajskom súde v Žiline pod sp. zn. 13Cob/173/2021. Krajský súd v Žiline v konaní 13Cob/173/2021, ako aj Okresný súd Liptovský Mikuláš v konaní 20Cb/40/2017 boli viazané rozhodnutím o mimoriadnom dovolaní v konaní vo veci I MOBdoV/3/2015. Z uvedených dôvodov nie je daná možnosť dovolacieho súdu posudzovať argumentáciu dovolateľky týkajúcu sa účinkov nálezu ústavného súdu II. ÚS 777/2014 a uznesenia najvyššieho súdu o mimoriadnom dovolaní na priebeh konania, ktoré je predmetom tohto dovolacieho konania. Najvyšší súd a súdy nižších inštancií boli povinné z obsahu týchto rozhodnutí vychádzať, boli pre nich záväzné a to v dôsledku toho, že na základe týchto rozhodnutí došlo k zrušeniu právoplatných rozhodnutí súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu. Nie je možné, aby všeobecné súdy ignorovali pri rozhodovacej činnosti tieto skutočnosti a tvárili sa, ako keby predmetné rozhodnutia neboli vydané a neexistovali. Tieto rozhodnutia súdov sú záväzné pre iné konanie, súdy musia z nich vychádzať, čo bol aj prípad posudzovaného konania, ktorého právnym dôvodom začatia bola existencia rozhodnutia, ktorým bolo zrušené právoplatné rozhodnutie súdu o uložení povinnosti žalobkyni (v pôvodnom konaní) zaplatiť žalovanej žalovanú čiastku s príslušenstvom.

71. Pokiaľ dovolateľka tvrdila, že neboli dané podmienky na zrušenie právoplatných rozhodnutí Krajského súdu Bratislave a NS SR po šiestnástich rokoch a poukazovala na rozhodovaciu činnosť ESLP a štrasburskú judikaturu, tvrdila, že závery týchto rozhodnutí (ústavného súdu a NS SR o mimoriadnom dovolaní) sa mali aplikovať iným spôsobom, a nie zrušením uvedených rozhodnutí, rozsiahla právna argumentácia dovolateľky sa v tomto smere týka tvrdenia o priamej aplikácii Dohovoru, avšak nie na prejednávanej veci, ktorá je predmetom tohto dovolacieho prieskumu.

72. V prejednávanej veci nie je možné aplikovať Dohovor tak, ako tvrdila dovolateľka, keď existuje právoplatné rozhodnutie súdov, ktorými sa právoplatne zrušili skoršie rozhodnutia všeobecných súdov, ktorými bola žalobkyňa zviazaná zaplatiť žalovanej žalovanú istinu 5 407 696,83 eura s príslušenstvom, trovy konania vo výške 579 314,67 eura a ďalšie trovy odvolacieho a dovolacieho konania. Dovolacie námietky uvedené v bodoch 120., 121. a 122. dovolania na č. l. 711 spisu mali byť preskúmané v konaní ústavného súdu II. ÚS 777/2014 a najvyššieho súdu IMCobdV/3/2016 a pokiaľ sa tak nestalo (žalovaná nebola účastníčkou konania na ústavnom súde, bola účastníčkou konania o mimoriadnom dovolaní - § 243i OSP), mala sa domáhať svojich práv pred ESLP. V rámci rozhodovania najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu nie je možné v tomto konaní akceptovať dovolacie námietky uvedené v bode 4.3 dovolania (body 118., 122. - 156, 170. až 211. dovolania) z dôvodu, že nedošlo k zrušeniu rozhodnutia ústavného súdu II. ÚS 777/2014, ani rozhodnutia o mimoriadnom dovolaní. Zrušenie rozhodnutia Krajského súdu Bratislave a najvyššieho súdu je podstatou žaloby žalobcu proti dovolateľke. Uvedená právna situácia nemôže byť podľa dovolacieho súdu riešená postupom prezentovaným dovolateľkou, a to ignoráciou právoplatných súdnych rozhodnutí a priamou aplikáciou Dohovoru. Najvyšší súd nespochybňuje, že Dohovor ako medzinárodná zmluva je súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky, a že medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, majú prednosť pred jej zákonmi, ak zabezpečujú väčší rozsah základných práv a slobôd. Priama aplikácia Dohovoru a štrasburskej judikatury tak, ako ju v dovolaní prezentuje dovolateľka, nie je podľa názoru dovolacieho súdu aplikovateľná na konanie pred Okresným súdom Liptovský Mikuláš a Krajským súdom v Žiline.

73. Pri výklade prezentovanom dovolateľkou by najvyšší súd poprel účinky kasačného rozhodnutia o mimoriadnom dovolaní a nálezú ÚS SR a dôsledky, ktoré nimi nastali na právne postavenie strán sporu, čím by poprel akýkoľvek základ pre podanie žaloby žalobkyňou voči žalovanej o vydanie bezdôvodného obohatenia, a to bez toho, že by došlo k zrušeniu nálezú ÚS SR alebo rozhodnutia o mimoriadnom dovolaní. Nebolo preukázané, že by došlo k porušeniu práv žalovanej podľa Dohovoru alebo Dodatkového protokolu v súvislosti s konaním, ktoré prebiehalo pred Okresným súdom Liptovský Mikuláš a Krajským súdom v Žiline. Rozsiahla argumentácia dovolateľky sa týkala spochybňovania nálezú ústavného súdu a rozhodnutia najvyššieho súdu o mimoriadnom dovolaní, a s nimi súvisiacich dôsledkov na konanie a rozhodovanie všeobecných súdov v inom konaní Krajského súdu v Bratislave (49Cb/50/2000), ktoré nebolo skončené, a tieto súdy sa musia s argumentáciou dovolateľky, ak bude v konaní uplatnená, vysporiadať.

74. Dovolací súd duplikuje, že rozhodnutia, na základe ktorých žalobkyňa žalovanej plnila, boli právoplatnými súdnymi rozhodnutiami zrušené. Dôsledkom zrušenia rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave a najvyššieho súdu je podanie žaloby žalobkyne proti dovolateľke. Uvedená právna situácia nemôže byť riešená postupom prezentovaným v dovolaní, a to ignorovaním právnej skutočnosti, že rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave (konanie 49Cb) a najvyššieho súdu v konaní IObo boli rozhodnutím o mimoriadnom dovolaní zrušené. Doteraz nedošlo k zrušeniu rozhodnutia o mimoriadnom dovolaní, ani nálezú ústavného súdu II. ÚS 777/2014.

75. Dovolací súd skúmal, či došlo k porušeniu práv dovolateľky na spravodlivý proces a ochranu majetku podľa Dohovoru v súvislosti s konaním, ktoré prebiehalo vo veci pred Okresným súdom Liptovský Mikuláš a Krajským súdom Žilina. Argumenty, ktoré sa týkali porušenia práv žalovanej podľa Dohovoru, sa netýkali postupu a konania Okresného súdu Liptovský Mikuláš, ani Krajského súdu v Žiline ako odvolacieho súdu. Neexistujú rozhodnutia ÚS SR, NS SR alebo ESLP, ktoré by deklarovali porušenie práv žalovanej v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré je predmetom dovolacieho konania.

76. Dovolací súd nemá kompetenciu preskúmať zákonnosť postupu a rozhodovania v konaní o mimoriadnom dovolaní, takúto kompetenciu má len v konaní, ktoré prebiehalo pred Okresným súdom Liptovský Mikuláš a Krajským súdom v Žiline. Najvyšší súd a všeobecné súdy sú viazané rozhodnutím

ústavného súdu a rozhodnutiami najvyššieho súdu o mimoriadnom dovolaní, z ktorých sú povinné vychádzať (§ 193 OSP, § 134 zák. č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky, ustálená rozhodovacia prax ÚS SR). Preskúmaná právna situácia - existencia právoplatných kasačných súdnych rozhodnutí nedáva priestor dovolaciemu súdu, a nedávala priestor ani Krajskému súdu v Žiline a Okresnému súdu Liptovský Mikuláš, na revidovanie záverov rozhodnutí týchto súdov vyjadrených vo výrokovej časti a dôvodoch rozhodnutí, a to ani formou aplikácie Dohovoru a štrasburskej judikatúry.

77. Odvolací súd sa k otázke charakteru trov konania ako pohľadávke vyjadril v bode 49. odôvodnenia svojho rozhodnutia, v ktorom uviedol, že priznané trovy konania, ktoré boli predmetom žaloby na vydanie bezdôvodného obohatenia, sú nárokom, ktorý vzniká až právoplatným rozhodnutím súdu o priznaní trov konania, je to nárok, ktorý má základ v procesnom práve a vzniká na základe právoplatného rozhodnutia súdu, ktoré má konštitutívnu povahu.

78. V rámci námietky nesprávneho právneho posúdenia pohľadávky na trovy konania dovolateľka poukázala, že rozhodovacia prax síce hodnotí nárok na náhradu trov konania ako nárok procesný, avšak tento nárok môže byť priznaný aj žalovanej osobe, či osobe, ktorá nevymáha v súdnom konaní pohľadávku.

79. Dovolací súd v tejto súvislosti konštatuje, že nárok na náhradu trov konania je procesným nárokom. Až na základe rozhodnutia súdu o výške náhrady trov konania vzniká jednej strane voči druhej právo na plnenie (pohľadávka). Keďže ide vždy o uznesenie, lehota na plnenie začína plynúť od jeho doručenia. Uplynutím lehoty na plnenie je uznesenie vykonateľné (§ 238 ods. 3 CSP). To platí bez ohľadu na skutočnosť, či bola proti uzneseniu o výške náhrady trov konania podaná sťažnosť. (MESIARKINOVÁ, Soňa, BARICOVÁ, Jana. § 262 [Rozhodovanie o náhrade trov konania]. In: ŠTEVČEK, Marek, FICOVÁ, Svetlana, BARICOVÁ, Jana, MESIARKINOVÁ, Soňa, BAJÁNKOVÁ, Jana, TOMAŠOVIČ, Marek a kol. Civilný sporový poriadok. 2. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2022, s. 1069-1077)

80. Z judikatúry vyplýva, že zaplatená náhrada trov konania podľa právoplatného súdneho rozhodnutia, ktoré bolo neskôr zrušené, nie je už súčasťou trov súdneho konania pokračujúceho po tomto zrušení rozhodnutia. Vrátenie tejto zaplatenej náhrady možno uplatniť žalobou o vydanie neoprávneného majetkového prospechu. (R 14/1991). Z nálezu ÚS SR zo 16. novembra 2021, sp. zn. IV. ÚS 221/2020 vyplýva, že „právoplatné a vykonateľné rozhodnutie všeobecného súdu o náhrade trov konania sa tak stáva právnym dôvodom plnenia, pričom zároveň platí, že jeho zrušenie na základe mimoriadneho opravného prostriedku alebo ústavnej sťažnosti má za následok dodatočné odpadnutie tohto dôvodu plnenia. Táto skutočnosť z časového hľadiska nastáva okamihom nadobudnutia právoplatnosti zrušujúceho rozhodnutia. Týmto momentom zároveň vzniká záväzok, ktorého obsahom je povinnosť toho, kto sa bezdôvodne obohatil, vydať to, o čo sa obohatil, a s ňou korelujúce právo osoby, na úkor ktorej došlo k obohateniu, požadovať vydanie predmetu bezdôvodného obohatenia.“ Ďalej z nálezu ÚS SR z 9. februára 2017, sp. zn. II. ÚS 18/2016 vyplýva, že „možno dospieť k záveru, že právoplatný rozsudok súdu bude právnym dôvodom plnenia (v zmysle § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka) len vtedy, ak sa právoplatnosťou rozsudku konštituuju (zakladajú, menia alebo rušia) práva a povinnosti subjektov právnych vzťahov. Ak bude takýto rozsudok na základe mimoriadneho opravného prostriedku zrušený, potom pôjde o právny dôvod plnenia, ktorý dodatočne odpadol (v zmysle § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka)“. Z uznesenia NS SR z 9. apríla 2014, sp. zn. 7Cdo/85/2013 (R 74/2019) vyplýva, že „Ten, komu bolo plnené na základe rozhodnutia, ktoré bolo následne zrušené alebo stratilo podľa procesných predpisov účinky, sa bezdôvodne obohacuje len vtedy, ak právny dôvod plnenia reálne nespočíval v hmotnom práve. Ak právny dôvod plnenia podľa hmotného práva tu bol, potom trvá ďalej, bez ohľadu na to, či právoplatné a vykonateľné rozhodnutie, ktoré toto právo iba deklarovalo, bolo či nebolo zrušené alebo stratilo svoju účinnosť.“ Taktiež z rozsudku NS SR z 27. októbra 1987 vo veci sp. zn. 2Cz/71/1987 (R 14/1991) vyplýva, že „zaplatená náhrada trov konania podľa právoplatného súdneho rozhodnutia, ktoré bolo neskôr zrušené, nie je už súčasťou trov súdneho konania pokračujúceho po tomto zrušení rozhodnutia. Vrátenie tejto zaplatenej náhrady možno uplatniť žalobou o vydanie neoprávneného majetkového prospechu.“ V uvedenej súvislosti dovolací súd ďalej poukazuje aj na rozhodnutie NS SR z 25. februára 2020 vo veci 5Obdo/6/2019 a na rozhodnutie z 27. apríla 2006 vo veci sp. zn. 4Cdo/12/2006.

81. Podľa názoru dovolacieho súdu, na právne posúdenie veci a rozhodnutie vo veci nemá vplyv, o aký

charakter trov konania - konštitutívny alebo deklaratórny, sa jedná. Súdny rozhodujúce v inštančnom postupe vrátane odvolacieho súdu posúdili tento nárok ako procesný, svoje rozhodnutia riadne zdôvodnili s poukazom aj na nález ústavného súdu II. ÚS 51/2020. Otázka priznania trov konania ako samostatného nároku, ktorý je predmetom vymáhania titulom bezdôvodného obohatenia, z dôvodu, že právny dôvod plnenia odpadol, je judikovaná jednotne. Rozhodovanie súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu bolo v súlade s jednotnou súdnou praxou a nie je dôvod, aby sa dovolací súd v predmetnej veci zaoberal hypotetickými, vedeckými a teoretickými otázkami charakteru trov konania tak, ako ich podrobne nastoľuje v dovolaní dovolateľka. Posudzovanie tejto otázky, v zmysle argumentov dovolateľky, nemá vplyv na vecnú správnosť súdneho rozhodnutia, a preto dovolací súd tento dovolací dôvod vyhodnotil ako neprípustný.

82. Judikatúra vychádza z názoru, že trovy konania (súdne trovy) vzniknuté a uplatnené v súdnom konaní a priznané súdnym rozhodnutím vznikajú (ich výška a titul) rozhodnutím súdu o náhrade trov konania v súdnom konaní. Vydané (vyhlásené) súdne rozhodnutie o náhrade trov konania zakladá - konštituuje konkrétny nárok účastníka konania na náhradu trov konania. Jedná sa o procesné rozhodnutie (uznesenie II. ÚS 51/2020 zo 6. februára 2020, body 28., 30. - 32. odôvodnenia rozhodnutia). Potom je bez významu pre prejednávanú vec zaoberať sa otázkou charakteru trov konania vo väzbe na § 121 ods. 1 OZ v rozsahu argumentácie dovolateľky, keď právna otázka týkajúca sa charakteru trov konania priznaných v súdnom konaní, je judikovaná jednotne.

83. K otázke premlčania uplatneného nároku a začatia plynutia premlčacej doby, je potrebné konštatovať, že zdôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení so súdom prvej inštancie je logické, dostatočné, argument dovolateľky, že žalobkyňa mohla podať žalobu na vydanie bezdôvodného obohatenia skôr, a to hneď po poskytnutí plnenia žalovanej (body 310., 312. - 315. dovolania), nie je podľa dovolacieho súdu akceptovateľný. Argumenty dovolateľky sa v tomto smere snažia o prezentovanie situácie, ktorá by bola pre postavenie žalovanej priaznivejšia, čo je logické. Až zrušením právoplatných rozhodnutí súdov, na základe ktorých sa plnilo, právny dôvod plnenia odpadol, a až po tejto právnej skutočnosti (právoplatné zrušenie rozhodnutí súdov, ktoré ukládajú povinnosť zaplatiť peňažnú pohľadávku) môže začať plynúť lehota na vydanie bezdôvodného obohatenia, nie však skôr, keď bezdôvodné obohatenie môže vzniknúť, a v danom prípade aj vzniklo, až po právoplatnom zrušení súdneho rozhodnutia. Preto nie je možné priznať relevanciu rozsiahlej právnej konštrukcii dovolateľky ohľadne plynutia premlčacej doby. Judikatúra najvyššieho súdu, na ktorú dovolací súd v tomto rozhodnutí poukazuje, je v tomto smere ustálená v otázke posudzovania začiatku plynutia premlčacej doby (právny dôvod plnenia odpadol).

84. Vo vzťahu k plynutiu premlčacej doby dovolací súd upriamuje pozornosť na rozhodnutia už uvedené v bode 60. odôvodnenia tohto rozhodnutia.

85. Nie je možné konštatovať, že by otázka plynutia premlčacej doby v prípade vydania bezdôvodného obohatenia z dôvodu, že právny dôvod plnenia odpadol, nebola v judikatúre riešená. Dovolací súd poukazuje na rozsiahlu judikatúru, ktorá je konštantná, a z ktorej aj súdy rozhodujúce v inštančnom postupe vychádzali. Dovolací súd konštatuje, že dovolateľka neformulovala jasne a zrozumiteľne právnu otázku riešenia premlčania v bode 6. dovolania, z obsahu argumentácie a dôvodov dovolania v tejto časti však vyplýva jej názor, že takéto plynutie premlčacej doby nie je viazané na právoplatné rozhodnutie súdu, ktorým skoršie právoplatné rozhodnutie, na základe ktorého účastník plnil, bolo zrušené, a podľa dovolateľky dochádza k začatiu plynutia premlčacej doby už nasledujúcim dňom po zaplatení čiastky. Vzhľadom na judikatúru je potrebné konštatovať, že otázka začatia plynutia premlčacej doby, v prípade plnenia z právneho dôvodu, ktorý odpadol, bola riešená, a preto neobstoí dôvod dovolania špecifikovaný v bode 6. dovolania (č. l. 741. a 746. dovolania), naviac keď absentuje presné, striktné formulovanie právnej otázky k bodu 6. dovolania, než ktoré z obsahu dovolania vyabstrahoval dovolací súd.

86. V prípade posudzovania prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 421 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (§ 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku

vedú k jeho odmietnutiu, je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť

v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, resp. ktorá ešte v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola riešená, alebo je rozhodovaná rozdielne. V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania (uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo/206/2016 z 26.09.2017, uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/52/2017 z 8.06.2017).

87. Posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery prichádza do úvahy až vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné (viď R 54/2012 a rozhodnutia NS SR sp. zn. 1Cdo/62/2010, sp. zn. 2Cdo/97/2010, sp. zn. 4Cdo/68/2011, sp. zn. 7Cdo/17/2013).

88. Obsah dovolania v časti namietaného nesprávneho právneho posúdenia nezodpovedá kritériám uvedeným v ustanoveniach § 432 ods. 1 a 2 CSP.

89. Na základe uvedeného dovolací súd uzatvára, že v dôsledku neprípustnosti dovolania z dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP dovolací súd dovolanie žalovanej v zmysle § 447 písm. c) CSP odmietol a v časti podľa § 421 CSP dovolanie z dôvodu nevymedzenia dovolacieho dôvodu zákonom požadovaným spôsobom v zmysle § 447 písm. f) CSP odmietol.

90. V dovolacom konaní úspešnej žalobkyni vznikol v zmysle § 255 ods. 1 v spojení s § 453 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov dovolacieho konania, avšak nakoľko žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že si tento nárok neuplatňuje z dôvodu, že v dovolacom konaní jej žiadne trovy nevznikli, dovolací súd žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

91. Rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.